
NJORD MAGAZINE

WINTER IS COMING

EDITIE 6 2016/2017

COLOFON

Redactie:

Joris Bergman
Laurens Dokter
Gijs van Gent
Elisabeth van Gessel-Tellegen
Michiel Jonkman
Eliza Jordaan
Sanne Mersch
Nina Oude Ophuis
Willemijn Sneep
Tim van Vliet
Frank de Vries

Contactgegevens redactie:

njordmagazine@gmail.com
abactis@njord.nl

Contactgegevens Njord:

K.S.R.V. "Njord"
t.a.v. de Ab-actis
Morsweg 182-184
2332 ES Leiden
tel.: 071-5760776
email: abactis@njord.nl
www.njord.nl

Contactgegevens Oud-Njord:

Vereniging "Oud-Njord"
Morsweg 182-184
2332 ES Leiden
tel.: 071-5760776
www.oudnjord.nl

Beeldmateriaal

(per pagina)

Cover: Mees de Smet

& Elisabeth Möller

6,7 Richard Steenvoorden

11 Mees de Smet & Elisabeth Möller

12,13 Mees de Smet

14 Joris Bergman, Guy Verbon

& Mees de Smet

16,17 Wouter Nuijten

18 Richard Steenvoorden

20 Richard Steenvoorden & Nicole Beukers

22 Laurens Dokter

26 Taco van der Eb

29 Archief Njord

30,31 Mees de Smet

32 Njord Archief

Vormgeving:

Elisabeth Möller
Mees de Smet
Eliza Jordaan

Druk:

Orangebook, Tilburg
Zesde editie, Najaar 2016
Oplage: 1000 stuks

05

06

10

12

18

22

26

28

30

VOORWOORD

SLEESWIJK-VISSER

THE WINTER GRIND

ANNIKA

RIO

UITZENDING GEMIST

KIPZOOIEN

VAANDELS

COMMUNIS OPINJORD

ORANGEBOOK

KETEL1 CASSIS

Een puur Nederlands onderonsje in een glas.

De smaak van zwarte bes vermengd met de zacht fluwelen smaak van KETEL1 jenever. Fris, fruitig en ijskoud gedronken.

Doe ruim ijsblokjes in een longdrink glas. Vul het glas met $\frac{1}{4}$ deel KETEL1 en $\frac{3}{4}$ deel Cassis. Garneer met een takje rode bes.

WINTER IS COMING

December is een donkere maand voor roeiers. Als de winter tegenzit, breng je meer tijd door in het krachthonk dan buiten op het water. En mocht het toch mogelijk zijn om halen te maken op de Leidse kanalen, dan snijdt de wind door je botten, verkleumen je handen en zit je ondanks die drie isolerende thermo's te bibberen in je bootje.

Winter is coming, met alle gevolgen van dien. Sterker nog: als deze zesde editie van Njord Magazine op uw mat ploft, bivakkeert Koning Winter al lang en breed in ons land en zwaait hij zijn ijskoude scepter over de K.S.R.V. In winterslaap dus? Absoluut niet. De winter is de kweekvijver van success, zoals Njord dat heeft geboekt in Rio de Janeiro met een olympische medaille en een finaleplaats. Zilverzwaantje Nicole Beukers benoemt zelf de lange en zware weg die ze heeft moeten bewandelen naar de top.

Ook in dit magazine: een interview met para-roeister Annika van der Meer, die grote kans heeft om Njords eerste atlete te worden op de Paralympics, een

nostalgisch opgetekende herinnering aan het kipzooien van vroeger en een constructieve kritische noot die over het honorair bestuurschap wordt gekraakt.

December is een donkere maand. Zeker met de wetenschap dat geliefd Oud-Njord bestuurslid Siemen Sleeswijk Visser ons helaas is ontvallen. Kort na zijn benoeming tot lid van verdienste en het daaropvolgende vraaggesprek met onze redactie overleed hij, tot verdriet van velen. Hij was een lichtpunt in de duisternis. "Njord mag trots zijn op haar hele verleden, maar ook op de bloei van haar vereniging", sprak hij in het interview. En zo is het: zelfs in hartje winter kan en moet een vereniging bloeien.

Een prachtige lichtblauwe jaarwisseling toegewenst.

Michiel Jonkman
(hoofdredacteur)

Sleeswijk-Visser ontvangt onderscheiding van e.t. Praeses Liselore Meijer

EEN REIS DOOR DE TIJD: VIJFTIG JAAR SLEESWIJK-VISSER, VIJFTIG JAAR NJORD.

Onderweg in de auto naar Schiedam. Gezonde kriebels, want wat vraag je aan een kersvers Lid van Verdienste? Even ben ik vergeten hoe ik Siemen Sleeswijk Visser ken vanuit mijn bestuursjaar: open, hartelijk, goedlachs en altijd bij een weerzien drie kussen op de wang. Maar als ik aanbel, Sleeswijk Visser opendoet en me ontvangt met – jawel – drie kussen op de wang, verdwijnen alle zenuwen. Na een kop koffie gedronken te hebben met zijn vrouw Els en zeker wel een half uur bijgepraat te hebben over werk, Njord en familie, moeten we dan toch wel echt aan de slag. Want er is veel te vragen aan Sleeswijk Visser: Njordlid sinds 1966, Lid van Verdienste, Secretaris van Oud-Njord, trotse bezitter van een Varsityblik. Kortom, vijftig jaar Njordhistorie.

Eerst maar eens stilstaan bij wat nog maar kort geleden plaatsvond op het vlonder van Njord: benoeming tot Lid van Verdienste. In het antwoord op mijn vraag hoe hij dit ervaren heeft, klinkt nog altijd het ongeloof door. “Ik heb er nooit een seconde in mijn leven over nagedacht. Ik stond gewoon te wachten bij de heg naast het Njordhuis (het Zwanennest, red.) op wat er zou komen, toen Liselore (Praeses 2015-2016, red.) het podium op ging.” Maar die rust verdween in één klap toen zij aankondigde dat Njord een Lid van Verdienste rijker was, te weten Sleeswijk Visser. De totale verbazing was af te lezen op zijn gezicht en hij was “ontroerd en ontdaan”. Zo verrast als Sleeswijk Visser was, zo logisch vonden zowel Njord- als Oud -Njordleden deze keuze. Want zoals ook in dit interview duidelijk wordt: Sleeswijk Visser ademt Njord.

Roeien, rugby, roeien

Zoals velen van ons, had ook Sleeswijk Visser nog nooit in een roeiboot gezeten toen hij in 1966 aankwam in Leiden om Medicijnen te studeren. “Ik weet niet eens meer hoe dat ging; ik was gewoon opeens Njordfeut. En dan ga je afroeien en op een gegeven moment wordt het serieuzer en zo kwam ik in de Jonge Acht.”

En het mannenbolwerk waar hij in terecht kwam? Een lach komt spontaan op het gezicht van Sleeswijk Visser en hij lijkt terug te gaan in de tijd: "Het was een behoorlijk botte wereld inderdaad, die ik eigenlijk wel heel leuk vond." Als ik die wereld visualiseer zie ik een Zwanenzaal vol haantjes voor me. Dat beeld blijkt te kloppen. "De ouderejaars waren allemaal prima lui, hoor, maar ik kan me wel zoiets herinneren als een briefje voor eerstejaars met 'niet hier je kleding ophangen, anders klappen.'" Ouderejaars werd hij ook, maar na verloop van tijd begon er een andere sport te kriebelen: het rugby. Zo kwam hij, ondanks een drukke baan in het Dijkzigt ziekenhuis in Rotterdam, toch nog elke week in Leiden. Het noodlot bracht hem uiteindelijk terug in de roeiboot: een kruisbandblessure (of zoals Sleeswijk Visser het zelf zo mooi verwoordde: "*a natural history of a rugby life*"). Na al regelmatig ingevallen te hebben in een herenacht van De Maas, kreeg zijn roeicarrière een nieuwe impuls. De fanatieke acht startte wedstrijden en zo kwam hij ook Njord weer regelmatig tegen. Soms als roeier, maar vaker als supporter van De Maas en van Njord: "Ik had altijd twee petten op."

"Ik weet niet eens
meer hoe dat ging; ik
was gewoon opeens
Njordfeut."

Meer dan roeien alleen

De band met zowel De Maas als met Njord werd alleen maar sterker toen Sleeswijk Visser zitting nam in het bestuur van de Rotterdamse vereniging. Wat die band zo bijzonder maakt? "Njord is natuurlijk koninklijk vanaf 1974 en De Maas vanaf het begin van de vorige eeuw en ik heb altijd het idee gehad dat er ook tussen die verenigingen een band was." Van het bestuur van de ene koninklijke ging hij in 2008 naar het bestuur van de oud-ledenvereniging van de andere. En als zodanig kennen vooral jonge Oud-Njordleden en huidige Njordleden hem. Herkenbaar als "de man met het witte haar", aldus onder andere e.t. Praeses Liselore. Het is in zijn functie als Secretaris dat hij de verbindende factor wordt tussen Njordbestuur en Oud-Njordbestuur. Maar de verbinding gaat verder: met het Oud-Njordbestuur

zet hij zich in om met name de band met de jonge reünisten te verbeteren. Als ik zeg dat ik vind dat het Oud-Njordbestuur hierin geslaagd is, reageert hij gematigd: "Helemaal zijn we er nog niet, maar we zijn behoorlijk goed op weg. Er werd nogal eens hard geschreeuwd dat vroeger alles beter was: 'zo moet het en al het andere leidt tot niks'. Deze manier van communiceren heeft sommige mensen wel een beetje afgeschrikt." Maar Sleeswijk Visser is hoopvol en verwacht dat de mentaliteit verder verbetert.

"de man met het
witte haar"

Van 'alles hetzelfde' tot 'nieuwe mores'

En Njord zelf, is dat eigenlijk veranderd de laatste vijftig jaar? Toen Sleeswijk Visser aankwam was het "puur een mannengezelschap, maar verder was alles hetzelfde. Volgens mij is de Zwanenzaal nooit veranderd en het is er nog altijd even vies als toen". Is er dan in al die jaren niets veranderd? Natuurlijk wel, "we denken allemaal wel: mores zijn er, staan er en blijven er. Maar dat is absoluut niet zo. Een mos kan er al een hele tijd zijn, maar zal er zeker niet 'altijd al zijn geweest'. Er komen veel nieuwe dingen bij, zoals dat vieze drankje tijdens de Duinloop."

En tradities verdwijnen. "Zo liep je niet in je roeikleding door de Zwanenzaal. Je ging de loods in en ging met de trap in de loods naar boven. Bij die trap had je toen nog de 'martelbank', een hoek met gewichten waar nu het bier staat. Daar ging je nog even gewichten heffen aan het einde van je training." Ook hadden de heren van toen heel ander vaarwater. Waar Njordleden nu alleen bij hoge uitzondering de stad in mogen roeien, was dat toen de gebruikelijke route voor een training. "We kwamen dan langs roeivereniging 'De Vliet', en je mocht natuurlijk niet uit de boot kijken – 'Ogen in de boot, schoften!'"

Varsity of Olympische Spelen?

Ook de roeiwereld verandert en Sleeswijk Visser kijkt nog nog weleens met weemoed terug naar de oude. Waar vroeger de verenigingsploegen echt belangrijk waren, ligt nu de focus op de Olympische Spelen. En dat is toch wel "jammer voor de trotsheid van je vereniging. Vroeger ging het om

de Oude Vier en de Jonge Acht en het grootste goed was het winnen van de Varsity." Overigens is het niet zo dat de Olympische Spelen daarmee van minder waarde zijn. Integendeel, het is "de logische weg" en "de toekomst". En ook "vroeger" waren de Olympische Spelen al belangrijk. "Maar toen ging het eveneens vooral om verenigingsploegen. Tijdens de Spelen van '68 werd nog een Nereusploeg uitgezonden."

Familie van?

Zodra we het weer over Njord hebben, verdwijnen alle verschillen als sneeuw voor de zon. Op mijn laatste vraag waar Njord trots op mag zijn, zijn we het dan ook meteen roerend eens: "zowel het hele verleden als de prestaties nu en de bloei van de vereniging." Een nieuwe generatie Sleeswijk Visser is al opgestaan om de naam hoog te houden. Voor achterneef Tjerk Sleeswijk Visser geen Jonge Acht, wel competitieroeien. Dat de naam Sleeswijk Visser al zijn tiende lustrum op Njord viert, had evenwel nog niet alle Njordleden bereikt. Op 3 september, de dag van de huldiging, – waarop Siemen Lid van Verdienste werd – vroeg een aantal jongens uit Tjerks ploeg nog of ze familie waren. Laten we hopen dat met het verkrijgen van een plaats op de lijst met Leden van Verdienste ook de jongerejaars beide generaties Sleeswijk Visser zullen kennen. Of is die tijd van "ken uw Ereleden en Leden van Verdienste" al lang voorbij en waren sommige dingen vroeger dus toch beter?

Leiden, oktober 2016

Tot ons verdriet is Siemen twee weken na dit interview overleden. Hij heeft het gelukkig kunnen lezen en goedkeuren, daarom heb ik besloten aan het artikel niets te veranderen.

Siemen Sleeswijk Visser staat bij ons bekend als een warme, immer enthousiaste Njordman met een groot lichtblauw hart. Dat is ook hoe wij ons hem binnen Njord en Oud-Njord willen blijven herinneren.

RG ROEIGOED

Filippi

CROKER OARS

Bestel online op www.roeigoed.nl

concept 2
INDOOR ROWER

concept 2
INDOOR ROWER

THE WINTER GRIND

TRAINEN OP NJORD TIJDENS HET WINTERSEIZOEN

Hoewel september dit jaar historisch hoge temperaturen liet zien, was de winter toen al een paar weken aan de gang. Roeiers houden nu eenmaal geen oog op de vier seizoenen die de weermannen in De Bilt bezighouden. Het jaar van de wedstrijdroeier bestaat louter uit de dichotomie van zomer en winter. Hoewel men al vanaf 1 september gretig uitkijkt naar de wedstrijden in de zomer, is de winter misschien wel de belangrijkste periode van het roeiseizoen.

De Afroeiperiode

Voor menig eerstejaarsroeier is de afroeiperiode de enige voorbereiding op hun vuurdoop: de Asopos Najaarswedstrijden. Voor hoofdcoach van de eerstejaars Harmen Eefting zit de grootste winst hier niet in het behaalde resultaat: "Een wedstrijd met zes ploegen naast elkaar maakt veel mensen enthousiast".

Na het gespetter op de Bosbaan over 500 meter is er nauwelijks tijd om op adem te komen voor zowel de eerstejaars als de ervaren groepen (tweede- of derdejaars met wedstrijdambities): de sportieve periode lonkt. Iedereen gaat op één grote hoop. Aan de coaches om het kaf van het koren te scheiden.

"Een wedstrijd met zes ploegen naast elkaar maakt veel mensen enthousiast"

De sportieve periode

Gegadigden voor het wedstrijdroeien worden tijdens de Afroeiperiode klaargestoomd voor deze periode: "Ik denk dat de sportieve periode qua vorming de basis legt. Alles wat daarna komt vloeit eruit voort", aldus Eefting.

Er wordt veel getraind op het land en in de stabiele C4. "Je kijkt natuurlijk al wel tijdens de sportieve periode, maar van selectie is nog geen sprake omdat de roeiers juist dan de grootste stappen maken, dus probeer je zo min mogelijk vooroordelen te hebben", stelt Eefting.

Sinds de aanstelling van Eefting als hoofdcoach van de eerstejaars heeft er een verandering plaatsgevonden die zich vooral toont in de opbouw van het programma. "Ik denk dat we echt alles anders hebben gedaan. Vanaf 2013 is de koers echt 180 graden gedraaid; bepaalde elementen hebben we nog steeds, maar de meeste dingen zijn anders."

Voor Eefting staat de winterperiode vooral in het teken van fysiek sterk worden. "Je zou graag alles tegelijkertijd willen: techniek, fysiek én mentaal, maar je moet keuzes maken; ik leg liever de focus op fysiek buiten de boot." Eerst fit worden en daarna de boot in luidt het devies. Het goede moment kiezen om de boot in te stappen is een uitdaging: "Bij de mannen is het misschien handig om eerder in de acht te gaan, bij de vrouwen hebben we de balans nu wel gevonden."

De NKIR en de ergometer

Ondanks zijn eigen goede ergometer-resultaten is Eefting niet bijzonder fan hiervan: "De ergometer heeft voordelen, maar je mist het bootgevoel". Dat betekent echter niet dat er geen gebruik van wordt gemaakt: "De 3-op-2-af trainingen zijn echt voor de conditie en in 2x20 minuten kun je jezelf in ieder geval goed naar de toring helpen; ik heb liever kort en goed dan eindeloos lange trainingen", aldus Eefting.

De eerste serieuze test voor de eerstejaarswedstrijdroeiers vindt echter wel plaats op de ergometer. Na de benauwde ergometertrainingen in het krachthok van de K.S.R.V. mogen op 10 december oud- en nieuwgedienden hun longen volzuigen met de warme, droge lucht van de Sporthallen in Amsterdam-Zuid tijdens de NKIR (voorheen ONEK).

Naar het langebaanseizoen

In de donkere dagen voor het nieuwe jaar wordt er stevig doorgetraind om de roeiers vervolgens tijdens de kerstvakantie een moment te geven om mentaal en fysiek weer op adem te komen. Daarna gaan ze meer roeikilometers maken op de koude, natte dagen in januari en februari.

"Het schijnt dat na een lange winter er uiteindelijk harder wordt geroeid"

Er is al jaren geen vorst, weinig roeiers van de huidige generatie kunnen zich een echt koude winter herinneren. Het collectief geheugen van wedstrijdroeier Njord moet teruggaan naar de winter van 2011-2012, waar roeiers voor het laatst meerdere weken aaneengesloten op de ergometer hebben doorgebracht. Een dun vlies op het Galgewater noopte de afgelopen jaren wel tot landtrainingen maar nooit langer dan een paar dagen achtereen.

Eefting hoopt altijd op zo min mogelijk ijsdagen: "Het liefst heb ik ijs tussen Kerst en Oud en Nieuw". Mogelijk heeft het koude weer voordelen: "Het schijnt dat na een lange winter er uiteindelijk harder wordt geroeid".

Op de vraag of een goede winter essentieel is voor succes heeft Harmen Eefting zo zijn eigen gedachten: "Je kan heel veel winnen met een goede winter, maar na een slechte winter kun je vaak in het seizoen nog veel goedmaken. Een goede start van het seizoen geeft veel vertrouwen en anders moet er nog hard gewerkt worden om het tij te keren."

"Het liefst heb ik ijs tussen Kerst en Oud en Nieuw"

Op 18 en 19 februari is het dan zover: Njord gaat zich op de Delftse Schie voor het eerst meten met de rest van roeiend Nederland tijdens de Winterwedstrijden. Menig eerstejaarsroeier zal al dagen zenuwachtig uitkijken naar de eerste echte wedstrijd van het seizoen. De kaarten van het eerstejaarsklassement zullen hier over vijf lange kilometers flink worden geschud.

ANNIKA VAN DER MEER

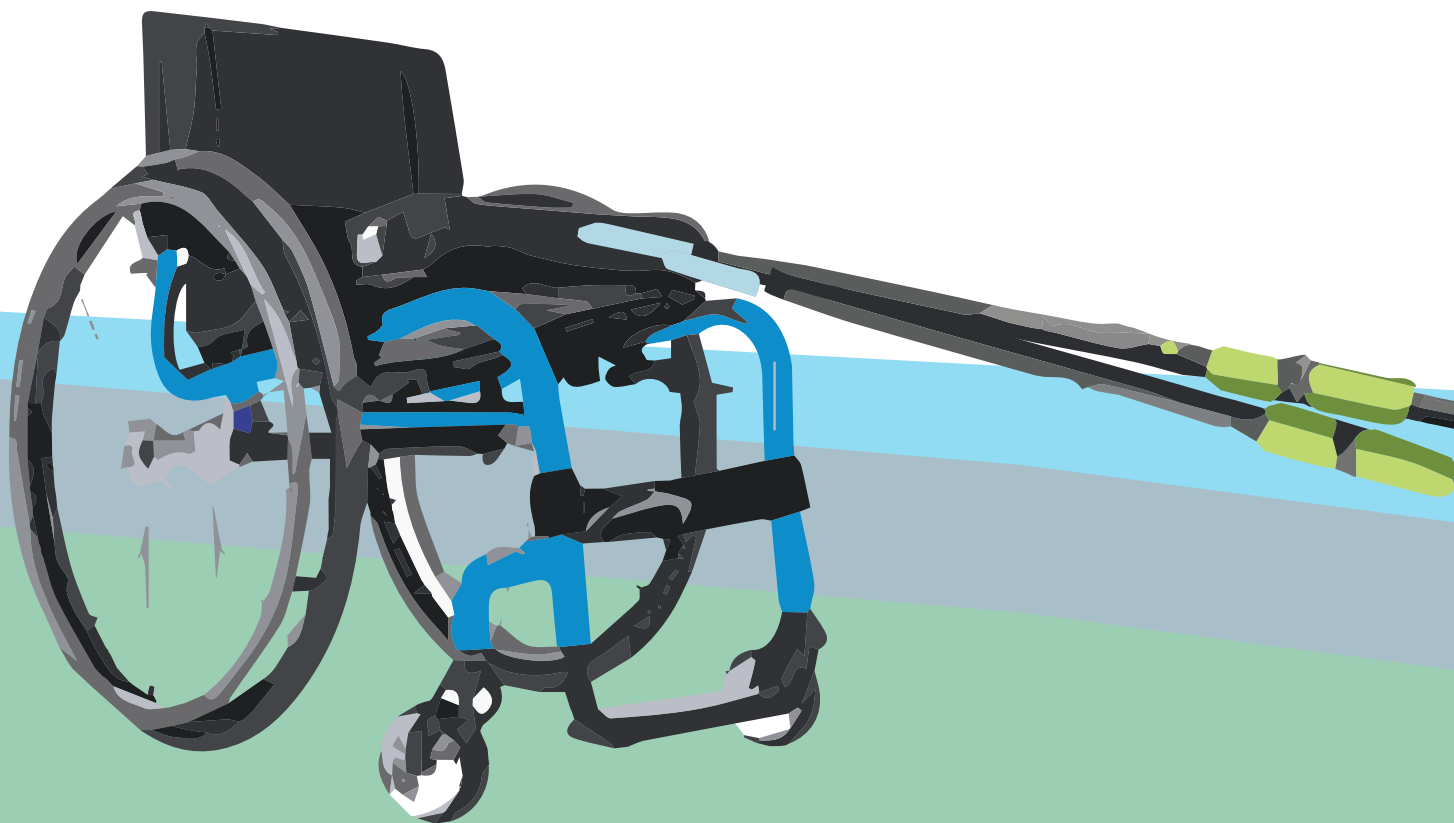
'HET IS NIET VOOR HET EERST DAT IK NIEUWE PADEN BAAN'

Na een succesvolle pot in Rio wist Nederland in het paralympisch roeien nog steeds geen medailles mee terug te nemen. Hoe anders was dat verlopen als onze Annika van der Meer wel haar plek in die mix dubbeltwee had bemachtigd? Een gesprek met Njords eerste para-roeister over haar turbulente sportcarrière.

Kader

Ze zorgde voor Njords grootste succes op social media, met het bericht van haar verdwenen rolstoel. Teruggevonden werd het ding helaas niet. Gelukkig behaalde ze ook zonder rolstoel, in haar skiff, eremetaal voor de vereniging.

- 1ste, Paul Veenemans Prijs dames aangepast
- 2de, Skiffhead (4km) 20:11 min D/HTA1x
- 1ste, NKIR DTA met snelste tijd ooit
- NL record, Ergohead 2:14,8 split, 4452m
- 3de B finale, Skøll Cup DCI1x
- 1ste, Int. Para Rowing Regatta Gavirate TAW1X
- 2de, Njord Sprints DTA1x
- 1ste, Holland Beker DTA1x
- 1ste, ZRB DTA1x
- 4de in voorwedstrijd, ZRB DB1x
- 4de in heat Argo Sprints M16 1x, 2:14.74
- DNF, NSRF Slotwedstrijden M18 1x, op 1000m officieus *world best time* 4:39.93

"Ik woon al elf jaar in Leiden. In 2005 kwam ik hier - valide - aan en schreef me in bij Minerva. Ja, ik kwam uit zo'n familie, dat was een makkelijke keuze. Ik woonde in een druk tenthuis, tot ik in 2007 mijn ski-ongeluk kreeg. Drie trappen op, dat kon niet meer. Dus toen verhuisde ik naar dit appartement. Eerst was het wel stil, nu vind ik het lekker om mijn eigen ding te kunnen doen."

Sinds begin dit jaar woont Annika samen. We zitten voor de deur, op de stoep van het benedenhuis net achter de Bree. Ze vertelt in hoog tempo. Haar vriend luistert vanaf binnen mee met het gesprek en roept af en toe een aanvulling door de open ramen.

"Ik skiede al als kind, als 'belofte' en later bij de 'juniores'. Maar tijdens een training ben ik zwaar gevallen met downhill. Mijn knie maakte een hele rare draai, ik moest geopereerd worden, en dat ging verkeerd. Ik heb een jaar lang gerevalideerd. We wisten niet hoe groot de schade precies was en bleven hopen dat ik het been weer zou kunnen gebruiken. Dat was echt een kutperiode. Ik deed enorm mijn best maar het draaide steeds op niets uit. Toen een nieuwe arts na een jaar en vier maanden zei: 'op dit been ga je niet meer lopen' was dat eigenlijk een opluchting."

"Dat ik erachter kwam dat ik paralympisch kon skiën, hielp enorm in het accepteren van wat er gebeurd was. Ik kon dankzij die handicap, ineens dingen die ik eerst niet kon! Als valide skiër had ik de Spelen denk ik niet gehaald, dat niveau is zo hoog. Maar nu wist ik me te kwalificeren voor Sotsji, op het WK een jaar voor de Spelen."

"Maar ik kreeg weer pech. Door een val scheurde ik alle banden van mijn goede knie. Tijdens de Spelen in Sotsji lag ik in het ziekenhuis."

Een ander zou al drie keer gestopt zijn. Wat dacht jij?

"Toen dacht ik 'ik ga baanwielrennen, dat lukt me nog wél'. Ik deed leuk mee in internationale velden, maar haalde geen medaille. Na een tweede operatie was mijn knie in het algemeen beter, maar ging fietsen niet meer."

Was dat het moment om toch te stoppen?

"Ja, vorig jaar in augustus wilde ik gewoon stoppen en mijn studie afmaken. Ik doe al zeven jaar geneeskunde en loop coschappen."

Maar nu zitten we hier...

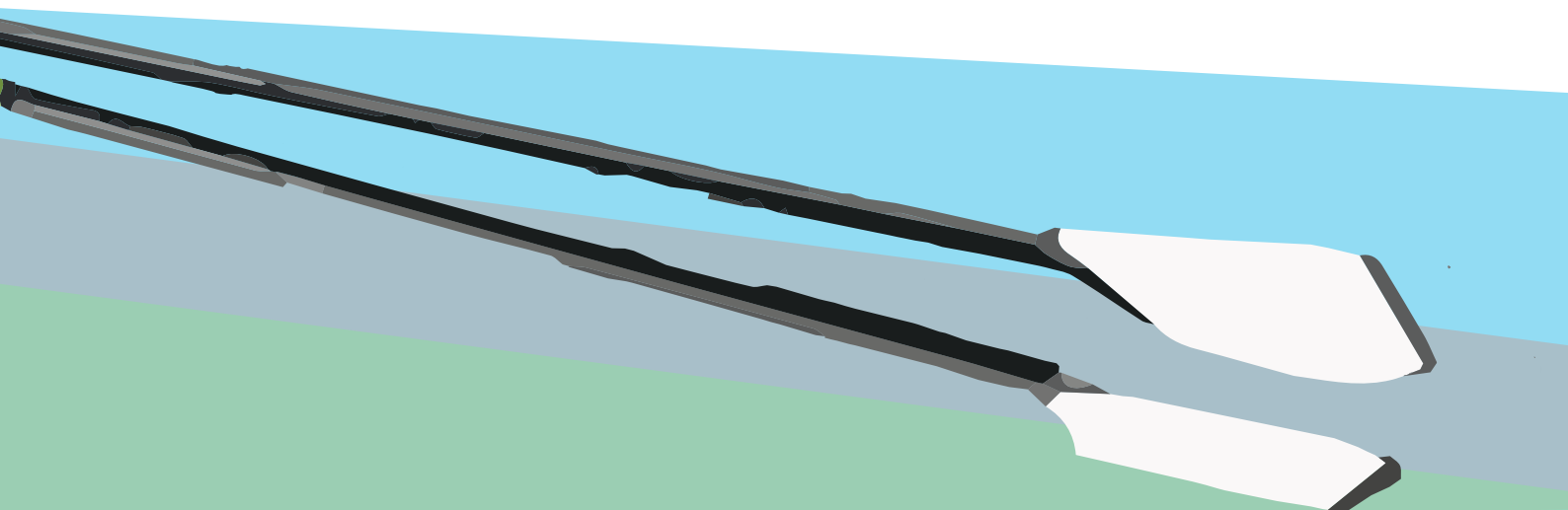
"Haha. In 2009 had ik roeien al afgeschreven, het leek me vervelend dat je handicap zou bepalen in welke boot je komt. Voor Trunk/Arms is dat automatisch de dubbeltwee. Ik ben een ontzettend individuele sporter, ik wilde alleen skiffen. Het leek me namelijk frustrerend als je geen goede partner zou kunnen vinden waarmee het klikt in de dubbeltwee. De poule is als para-sporter zo klein. In Nederland is er nu maar één mannelijke, goede TA-roeiër, Corné. Maar goed. Ik ging vorig jaar met mijn vriend mee naar een vergadering van de roeibond. In de pauze zei Kristel Kooi van de KNRB 'moet jij niet gaan roeien dan?' Ik dacht 'Waarom niet, ik kijk wel hoe ver ik kom'."

Aardig ver! Je werd – waarschijnlijk als eerste roeister ooit - beginnend af op het meer van Gavirate. Binnen een jaartje roeien!

"Ja, ik skifte daar op de International Para Rowing Regatta tegen Lauren, die later in Rio samen met Laurence in de dubbeltwee goud heeft gewonnen. Ik won daar van haar. Het was een hele gave, close strijd. In Nederland voer ik meestal tegen Meisjes 16 of 18. Dat klinkt gek, maar zij worden op streeftijd ingedeeld, dus als het goed is kan ik daar blijven. Het maakt me niks uit of iemand nou met of zonder benen roeit, dat merk je in de boot niet. Het is toch je eigen race?"

Waarom was jij niet in Rio?

"Oh ik heb wel *trials* gevaren hoor. Maar het huidige koppel, Esther en Corné, roeide al drie jaar met elkaar. Daar kwam ik een jaar geleden niet meer tussen. Ik heb wel veel meer vermogen dan Esther. Ze waren nu vierde in Rio. Het moet harder, maar dat kan dit koppel niet. Ik denk dat zij nu stopt. Met de bond heb ik het al gehad over WK volgend jaar, met Corné. Bovendien gaan er binnen de FISA veel stemmen op om in de TA-categorie een skiffveld te maken. Er zijn nu twee Olympische cycli geweest sinds para-roeien voor het eerst op het programma kwam in 2008, elke keer kijken ze nog wat er beter kan."

Wat is je ideaal?

“Dat de TA dus een skiffveld wordt, en we alleen nog 2 kilometer roeien in normale boten, niet in de zware, brede boten waar nu in gevaren wordt. En dat het dan écht hard gaat! Met die aangepaste boten houd je para-roeien erg gehandicapt.”

Is het pararoeien in opkomst?

“Het is nog een vrij kleine wereld. Mensen met sportieve aanleg en een kleine handicap, die willen alle sporten graag hebben. Ze gaan niet zo snel roeien. Maar André, de huidige *chef de mission*, richt zich erop de totale poule van paralympische sporters te vergroten door talentdagen te organiseren waar (jonge) mensen met een handicap kunnen kijken voor welke sport ze aanleg hebben en wat bij hun beperking past. Ja, net een soort EL CID eigenlijk, haha. Het werkt wel. Je merkt nu al dat Rio heel goed ging over vrijwel de gehele breedte van alle sporten, het was het meest succesvolle paralympische team ooit: 62 medailles waarvan 15 goud.”

Nog even dichterbij. Hoe kwam je op Njord?

“Toen ik overtuigd was om te roeien, zei ik gelijk ‘Oké, maar niet op Rijnland!’ Ik dacht, als ik dan ga roeien, dan bij Njord. Vanuit de band met Minerva, snap je. Op 1 september had ik met De Vries (Wedstrijdcommissaris 2015-2016, red.) een goed gesprek, en hij was direct enthousiast. Ik vond het hier vanaf het begin heel leuk. Op Njord hangt een sfeer om het beste uit jezelf te halen, dat vind ik gaaf. Ik voel me hier op mijn plek.”

Was het moeilijk om als eerste pararoelier op Njord te zijn?

“Nee, ik wilde me in eerste instantie niet heel erg onderdompelen in de vereniging ofzo. Ik ben heel blij met Marie-Anne als coach, dat moet echt genoemd worden. Door haar heb ik echt mijn draai in het roeien gevonden. En ook Manon, Cerianne en Leanne hebben veel betekend en veel gecoacht. Maria-Anne coacht me nu ook nog, ondanks haar verhuizing naar Wageningen. We startten samen de Tromp! In de dubbeltwee. Ik wist dat ik de eerste pararoeister zou zijn, maar dat boeide me niet zo. Njord heeft het goed opgepakt. Er is nu zelfs een pararoelier-sjaars. Die is mij heel dankbaar, zei hij nog. Grappig toch? Ik vind zelf: je moet er niet te moeilijk over doen. Op Minerva was ik destijds ook de eerste in een rolstoel, dus het is niet de eerste keer dat ik nieuwe paden baan. Als je zelf normaal doet, doen anderen ook normaal!”

de Keyzer

“

Ook kennis maken met het leukste café van Leiden?
De Keyzer is de plek om samen met je vrienden,
dispuut of huis een drankje te komen doen in de
kroeg of in de zomer op het zonnige terras!

Vergaderen? Dat kan ook in het sfeervolle
bovenzaaltje.

Vele Njord-leden gingen je al voor,
ben jij de volgende?

Kaiserstraat 2-4 | 2311 GR Leiden | 071 - 512 29 36

HULDIGING NICOLE BEUKERS ZATERDAG 3 SEPTEMBER 2016

Foto door: Wouter Nuijten

Het is halverwege september, en de olympische finale van de vrouwen dubbelvier lijkt een eeuwigheid geleden. Ook voor Nicole Beukers, de roeister die namens Njord een prachtige zilveren medaille wist te winnen op Lagoa Rodrigo de Freitas. Een unieke prestatie voor het Leidse damesroeien, waarvoor het Njordlied driedubbeldik gezongen is. Na twee keer olympisch brons, in 1996 en 2012, staat het lichtblauw en het wit nu eindelijk een treetje hoger.

Het is de verdienste van een roeister die al jaren het uithangbord is van Njord. Alhoewel: Beukers zet zichzelf nooit op de voorgrond. En toch is ze als roeister altijd belangrijk. Ze is het tactische brein van haar ploeg, de dubbelvier, en geeft de commando's. Ook is ze het Duracell-konijn van het kwartet; zodra het stoplicht op groen gaat, houdt 'Beukie' niet op met beuken.

Het belangrijkste is echter het feit dat Beukers de vrolijkheid zelve is. Altijd met een lach op haar gezicht. Mede daardoor heeft het Leidse en het Nederlandse roeipubliek de voormalig jeugdroeister van Die Leythe in de harten gesloten. Als je iemand een zilveren medaille in Rio gunt, dan is het haar wel; die 26-jarige roeister die tart met de roeiwetten door met haar 1 meter 69 de strijd met grotere vrouwen aan te gaan – én te winnen.

"We hadden de hele winter trials. Iedere zaterdag. Het was survival of the fittest."

Survival of the fittest

Want Beukers was stevast voorin te vinden de afgelopen jaren. Vanaf 2012, toen ze als eerste Njordvrouw sinds 1995 de nationale skiffstitel won, behoort Beukers tot de nationale roeitop. En ze zat dankzij goede resultaten in de trainingen altijd in de beste ploegen. "Het jaar 2014 was ontzettend zwaar", vertelt Beukers. "We hadden de hele winter trials. Iedere zaterdag. Het was survival of the fittest."

Maar Beukers bleek topfit. Sterker nog: ze roeide haar bootgenoten stuk voor stuk naar huis op de momenten dat het er om ging. Als ze een trial geen eerste werd, was ze tweede. Bondscoach Josy Verdonkschot kon onmogelijk om haar heen. In de dubbelvier, het boottype waarbinnen de meeste kans bestond op een Olympische medaille, was Beukers onomstreden.

De uiteindelijke ploeg – met naast Beukers ook Carline Bouw (Skøll), Chantal Achterberg (Proteus-Eretes) en Inge Janssen (Orca) – draaide vanaf moment één stevast mee voorin tijdens grote internationale toernooien. In totaal wonnen de Nederlandse vrouwen acht medailles sinds ze bij elkaar in de boot kropen. Vijf keer brons en drie keer zilver.

Jecko

Vooraf de WK-medaille van 2015 spreekt tot de verbeelding. Met een machtige eindsprint ("we gingen als een jecko!") neemt Nederland revanche voor een slechte openingskilometer en pakt de ploeg brons. Het is een manier van racen die tot de verbeelding spreekt en symbool gaat staan voor de ploeg. De sprint is het grote wapen.

Toch blijft goud altijd buiten bereik. In de aanloop naar Rio de Janeiro krijgen Beukers en haar ploeggenoten genoeg kansen om van hun Zoetemelksyndroom af te komen en wedstrijden te winnen. Maar keer op keer vist de ploeg achter het net. Beukers: "Tijdens de World Cup van Poznan, in juni, zeiden we tegen elkaar dat we niet moesten nadenken, maar gewoon moesten gaan. Die finale was uiteindelijk een goede race. Daar is de basis voor Rio gelegd. We hebben de technische puntjes even gelaten voor wat ze waren en zijn gewoon gaan beuken."

Het is een credo dat Beukers op het lijf geschreven is. En een credo dat ook van toepassing is op de olympische finale van Rio. De Nederlandse boot laat grote rivalen Polen en Duitsland niet ontsnappen in het eerste deel van de race, maar heeft te weinig macht om

de Duitse vrouwen in de laatste meters nog te kloppen. “We hebben het nergens laten liggen”, denkt Beukers. “De Duitsers hadden meer ervaring, waren technisch iets beter. Wij hadden veel kracht. Het goud voelde niet als onbereikbaar. We hebben van start tot finish zitten knallen – dan mogen we ook echt tevreden zijn. Het is wel zilver.”

Bijna de wereld rond

De medaille in Rio is het gevolg van jaren investeren. Twaalf jaar geleden begon ze met roeien bij burgerroeivereniging Die Leythe, en nu plukt ze de vruchten. Jarenlang op en neer naar de Watertoren, centrale trainingen naar Leidschendam, kilometers op de Bosbaan. Een simpel rekensommetje: ervan uitgaan dat Beukers zo’n 300 dagen per jaar op het water te vinden was en gemiddeld tien kilometer per dag voer, kan je zonder overdrijven stellen dat ze 36.000 kilometer heeft geroeid in haar carrière. Dat is bijna even ver als een rondje rond de wereld.

“Het is niet zo dat je zomaar in die boot stapt en een medaille wint. Het is een lang proces.”

“En dan reken je nog niet eens de krachttrainingen mee, of de fietskilometers”, lacht Beukers, die zelf ook wel even stil is van de ongelooflijke hoeveelheid halen die ze heeft gemaakt door de jaren heen. Maar ze weet ook dat het allemaal noodzakelijk was om te komen waar ze nu staat. “Het is niet zo dat je zomaar in die boot stapt en een medaille wint. Het is een lang proces.”

Je kunt het je bijna niet voorstellen met de gulle lach die vrijwel permanent op haar gezicht prijkt, maar ook Beukers heeft moeten afzien in die jaren. “Tuurlijk zitten er rotrtrainingen bij. Als je iedere dag traint zit er altijd wel één of twee keer per week een moment tussen dat je jezelf afvraagt hoe je de volgende

training in hemelsnaam door gaat komen. Maar ik denk wel dat ik altijd honderd procent gegeven heb, dat heeft me sterk gemaakt."

Naar de kroon steken

Beukers herinnert zich de eerste halen voor Njord nog goed. "De eerste training dat ik met Jacobine mee mocht varen, werd ik binnen vijf meter ingehaald. Toen heb ik tegen mezelf gezegd dat ik dat niet meer wilde. Ik wilde erbij blijven. Toch de hand aan de riemen slaan om Jacobine voor te blijven. De scullgroep, met Jacobine, Jaap, Robin, Harmen, heeft me echt weten mee te nemen."

Diezelfde Jacobine Veenhoven uit haar verhaal vertelde Beukers begin september dat ze zich Erelid mag noemen van Njord. En dat niet alleen: op de nieuwe uitbouw van de loods prijkt eveneens haar naam. Beukers is er nog steeds een beetje van ondersteboven. "Jacobine en Irene zijn echt mijn voorbeelden. Tegen hen keek – en kijk ik nog steeds – op. Nu sta ik er gewoon tussen."

Toch is dat niet helemaal waar. Beukers, die je niet snel op borstklopperij zult betrappen, doet zich met die gelijkgeschakeling namelijk tekort. Feitelijk gezien staat ze namelijk een treetje hoger dan Eijs en Veenhoven. Zij heeft zilver, de andere twee hebben brons. De prestaties zijn niet met elkaar te vergelijken, maar toch: Beukers leverde een prestatie die nog nooit op Njord is geleverd. En heeft haar idolen daarom naar de kroon gestoken.

Kriebelen

Niet in de laatste plaats omdat Beukers zelf nu een idool is. Voor talloze leden van Njord vormt ze een inspiratie. Tijdens de huldigingsborrel ter ere van haar medaille liep er een leger aan Beukertjes op Njord. Stuk voor stuk leden die naar haar opkijken. "Ik ben alleen maar blij als ik een voorbeeld kan zijn, dat mensen daar energie uit halen", stelt Beukers. "Lengte maakt niet uit. Ook al ben je klein, ga gewoon op die ergometer beuken en dan komt het goed."

Wijze woorden van een ervaringsdeskundige. Maar de vraag is natuurlijk of Beukers zelf al uitgebeukt is. Dit najaar is ze 26 geworden, verre van roeibeaard. Sterker nog: misschien liggen haar beste topsportjaren nog in het verschiet. Ze zegt zelf reikhalzend uit te kijken naar de eerste gouden olympische medaille voor Njord, maar waarom zou ze daar zelf niet naar streven?

"Ik moet eerlijk zeggen dat ik het nog niet echt mis", zegt de zilveren roeister ietwat schuldbewust. "Het is heerlijk om even uit de roeiboot te zijn. Ik moet kijken wanneer het weer gaat kriebelen. Ik hoef pas in november weer aan te sluiten bij de bond."

Gij dochters van Njord

Laten we maar hopen dat Beukers dat doet. Dat ze die Duracell-batterij van haar de komende maanden goed oplaadt zodat ze er de komende jaren weer mee kan schitteren op de internationale wateren. Want laten we eerlijk zijn: het zijn de Njordvrouwen waar we het van moeten hebben qua internationale medailles. De eerste en enige wereldkampioen? Een lichtgewicht dame. De laatste drie olympische medailles? Behaald door drie vrouwen.

Misschien dat een aanpassing in het Njordlied daarom ook wel toepasselijk is. Al meer dan honderd jaar richt de openingsstrofe zich op de zonen van Njord. Stuurvrouwen (en stuurvoeten) worden al terloops bezongen door deze en gene, maar hoe zit het met de dochters? Toen Nicole Beukers toegezongen werd na haar zilveren medaille, moesten de mannen de handen aan de riemen slaan. Niet de vrouwen, de *filhas*, die de giek de laatste tijd snel door de vloed laten klieven.

"Ik zeg: doen", lacht Beukers over de voorgestelde verandering. "Er mogen wel wat meer vrouwen in, daar ben ik niet tegen. Ik weet niet of de traditie van Njord het toelaat, maar misschien moet daar maar een keer een ALV over worden gehouden."

DE DIEPVRIESKIP MET VARSITYBELOFTE

Tot 2006 werd jaarlijks bij het dreigend naderen van de winter een bloedige strijd uitgevochten tussen vier prominente roeifamilies: Njord, Skadi, Laga en Aegir (kortweg: NSLA). Inzet was de bescheiden belofte van alleenheerschappij over de zeven corporale roeiverenigingen van Nederland: de Varsityoverwinning.

Gesneuvelde traditie

Het is alweer tien jaar geleden dat ik aankwam in Leiden. Datzelfde jaar, vlak voor ik mijn opwachting maakte op Njord, sneuvelde een bijna dertig jaar oude traditie: het kipzooien. Een fenomeen dat een dermate grote populariteit genoot onder diegenen die het hadden meegemaakt, dat het meteen nadat het was afgeschaft tot legende werd verheven. Tal van heldenverhalen doen sindsdien de ronde. De onderliggende boodschap is steeds dezelfde: een ieder die deze traditie niet heeft meegemaakt, heeft iets heel bijzonders gemist.

Meteen nadat het was afgeschaft tot legende verheven.

Dat kipzooien, naast vertier, ook flinke risico's met zich meebracht valt niet te ontkennen. Lichte en zware verwondingen van deelnemers stapelden zich in de loop der jaren op. Ook het gebouw van Njord kreeg het ieder jaar weer flink te verduren en na een grootschalige verbouwing in 2006 weigerden de andere verenigingen de risico's met Njord te delen door bijvoorbeeld het evenement te verhuizen naar neutraal gebied. Zo kwam er abrupt een einde aan een populaire traditie die al sinds 1978 bestond.

Mijn lichte Njordleden werd daarmee de eerste die zonder kipzooien werd grootgebracht.

Natuurlijk hoorde ik de verhalen en had ik er een levendig beeld van, maar, zo verzekerden ouderejaars

me regelmatig, dat komt in de verste verte niet in de buurt van het zelf meemaken. Nu, tien jaar later, zit me dat nog altijd dwars. Hoog tijd om het evenement eens te reconstrueren aan de hand van de informatie die ik door de jaren heen heb verzameld. In een poging mijn eigen nieuwsgierigheid en die van mijn lotgenoten enigszins te bevredigen.

Een uiterst strategisch spel

Het concept van het kipzooien is simpel. Aan het plafond, in het midden van de Zwanenzaal, hangt een diepvrieskip aan een touw. Kersverse eerstejaars van de deelnemende verenigingen verzamelen zich ieder in een hoek van de zaal. Zodra het startsein wordt gegeven, ontstaat een zooipartij die zijn weerga niet kent. Geen ongecontroleerde bende, maar een uiterst strategisch spel. Kipzooien is wat dat betreft nog het best te vergelijken met een rugbywedstrijd, waarbij verschillende typen spelers allemaal een eigen taak hebben te vervullen.

De zware ballen zijn eerst aan de beurt. Zij stormen direct na het startsein de zaal in om de andere verenigingen van de strategisch beste plaatsen weg te houden en daarmee de weg vrij te maken voor de eigen achterban. Vervolgens worden vanachter deze frontlinie, door weer andere zware ballen, enkele lichte pikken de lucht in geslingerd. Net zo lang tot een van hen greep krijgt op de diepvrieskip. Die blijft daar hangen en zet alles op alles om de kip los te krijgen.

Zeker in het begin is dat onbegonnen werk, het touw waarin de kip vast zit, is veel te dik. Zo weet een ooggetuige van die allerlaatste keer zich nog te herinneren hoe een lichte pik zijn beide voeten tegen het plafond zette in een poging de kip los te trekken. Zonder succes.

Wanneer de kip niet binnen afzienbare tijd veroverd is, wordt de eerste ronde afgeblazen. Het touw waaraan de kip bevestigd is wordt vervolgens aan een kant iets ingesneden. Daarna zijn de dames aan de beurt. Heren en dames blijven elkaar vervolgens afwisselen, net zolang tot het steeds dunner

wordende touw het uiteindelijk begeeft en een winnaar kan worden aangewezen.

Risicoreductie

In een tijd waarin geweld bij studentenverenigingen wederom de kranten vult en tot hevige discussies leidt in de maatschappij, is het volstrekt begrijpelijk dat een vereniging besluit niet langer alleen te willen opdraaien voor de risico's bij een dergelijke activiteit. De geschiedenis heeft immers uitgewezen dat bij kipzooien een ongeluk soms in een klein hoekje zit. Maar zonde is het wel, gezien de vele positieve herinneringen die veel oud-leden aan deze traditie hebben.

Saga's over beukende zware ballen en vliegende lichte pikken

De verloren belofte van eeuwige roem

En ik, als onwetend lid dat net wat te laat aankwam op de K.S.R.V., kan alleen nog meegenieten van hun verhalen. Verhalen die doorgaans zo tot de verbeelding spreken dat ik zeker weet dat de herinnering aan het kipzooien nog wel even in stand zal blijven. Want wie wil er nou niet luisteren naar spannende saga's over beukende zware ballen en vliegende lichte pikken in een strijd om een bungelende diepvrieskip. Een kip die bovendien symbool stond voor zoveel meer: de belofte van een Varsityoverwinning en de eeuwige roem die daarmee gepaard gaat.

GOUDOMRANDE HUISVLIJT

In een donker hoekje op de Morsweg 182-184, naast de hoge houten bestuurstafel, rust een oud object tegen de muur. Slechts een aantal keer per jaar wordt deze van zijn standplaats verwijderd om zijn dienst te bewijzen aan de K.S.R.V.

Al bijna veertig jaar is dit goudomrande Njordvaandel een baken van onze vereniging. De aspi's van de afgelopen generaties hebben allen braaf voor dit vaandel hun opwachting gemaakt om vervolgens de bestuurskamer te betreden, in de hoop tijdens hun inauguratieborrel de titel 'eerstejaars' toegekend te krijgen. Nadere bestudering van het vaandel leert ons echter dat de rafelranden zich hebben vermenigvuldigd en dat de grijpgrage handen van menig vijandige vereniging de stof geen goed hebben gedaan. De twee zwanen die ooit deze banier sierden zijn deels van hun witte veren ontdaan, hun zichtbare bruine basis is sommigen een doorn in het oog. Is Njord niet toe aan een nieuw vaandel?

Vijf Vaandels sinds 1874

In totaal heeft Njord sinds het ontstaan in 1874 slechts vijf vaandels gekend. Het eerste vaandel werd na tien jaar al vervangen, maar deze eerste is helaas niet bewaard gebleven.

1884

Het oudste exemplaar dat nog bestaat is afkomstig uit 1884 en hangt naast de andere vaandels veilig op de Breestraat 50. Tijdens het lustrumfeest van dat jaar, na het zingen van het Njordlied, stapten vier jonge dames naar voren om het door hen vervaardigde vaandel aan de toenmalige Praeses Damsté aan te bieden. Mevrouw Kolff nam het woord en sprak over de vele overwinningen van Njord en de roem die de vereniging hiermee vergaard had. "Uit hoofde daarvan bied ik u dit vaandel aan." Waarop de heer Damsté zijn dank uitte, naar verluidt met veel lof voor de dames.

1899

In 1899 vond er wederom een groot lustrumfeest plaats in Leiden. Njord had de eerste glansrijke kwarteeuw achter de rug. In dit jaar kreeg de heer P.H. Damsté het erevoorzitterschap aangeboden. Volgens de overlevering kwam mevrouw Damsté met een nieuw Njordvaandel vanuit de stad richting de (toen nog) S.R.V. aanvaren in een roeiboot met vier roeisters, allen gehuld in sprankelend witte kledij met lange rokken en uitbundige hoeden.

1949

Een groot aantal jaren ging voorbij, de oorlog kwam en liet ook in Leiden zijn sporen na. Desalniettemin groeide Njord. In 1949 toonde Njord zich wederom de koning van de wateren en schitterde de vereniging met een Varsityoverwinning die menig student uitbundig naar het bier deed grijpen. Het vaandel was inmiddels al vijftig jaar in gebruik en dus besloot een aantal Leidsche huisvrouwen naald en draad ter hand te nemen. Bovendien was dit een lustrumjaar, volgens hen de ideale gelegenheid een nieuw exemplaar te vervaardigen en aan te bieden aan de vereniging. De afdeling Leiden van de Nederlandsche Vereeniging van Huisvrouwen bood dit vaandel aan uit naam van een groot aantal Leidsche bedrijven, restaurants, winkels en verenigingen, waaronder ook De Vrouwen der Leidsche Hoogleraren en L.V.S.R.V. De Vliet.

1979 nummer vijf

Het vaandel dat nu nog altijd in de bestuurskamer prijkt is de opvolger hiervan, en stamt uit 1979. Dit was het jaar van het 'Zwaanzinnige lustrum', waarover in de boeken uitvoerig is geschreven. Tijdens dit 21ste lustrum werd er uiteraard gefeest, gedineerd en stilgestaan bij de prestaties van Njord van de voorgaande jaren. Tal van activiteiten werden georganiseerd en de Njord-Hollandia Lustrumwedstrijden in dat jaar waren een groot succes. Na afloop hiervan trok iedereen om 19:00 uur richting de Zwanenzaal, waar de borrel voorafgaand aan het grootse collation begon. De heer J.P.A. Paymans had in dit jaar voor het L.S.G. "Naucrates" een nieuw Njordvaandel vervaardigd. Die avond boden de dames van het stuurliedengezelschap dit vaandel aan, tot vreugde van het bestuur.

En nu?

Sinds deze gift heeft Njord geen nieuw vaandel meer mogen ontvangen en dus zal ook aankomende taptoe het vaandel uit '79 de lucht in worden gehesen om de stoet van Njordroeiers in oktober te markeren.

Men zegt wel eens dat initiatief beloond wordt en in de wandelgangen is mij ter ore gekomen dat er iets broeit op de K.S.R.V. Na een fikse verbouwing, een heuse nieuwe loods en een hele lading nieuwe boten is het wellicht tijd dat ook ons

banier in een nieuw jasje wordt gestoken. Njord is weliswaar de oudste van het land, maar dat betekent niet dat ons materiaal en voorkomen dat ook dient te zijn.

De geschiedenis leert dat een lustrum de uitgelezen gelegenheid is om dergelijke zaken aan te bieden aan de vereniging. Twee jaar geleden, rond het lustrum van 2014, is er al overleg geweest over de aanschaf van een nieuw stuk fluweel om ons wapen te dragen. Mailcorrespondentie tussen tipgevers, adviseurs en de Ab Actis hebben echter niet geresulteerd in een nieuw exemplaar.

Uitnodiging: ontwerp een vaandel!

Wellicht lijkt 2019 nu wat ver weg, maar vergist u zich niet: een vaandel maken is geen eenvoudig proces, integendeel. Bent u een voorstander van de ouderwetse methode en lijkt u minutieus en kostbaar handwerk de enige optie voor een koninklijke vereniging? Of acht u het machinaal laten fabriceren van een vaandel, in de hoop de kosten te drukken, acceptabel?

Bij deze nodig ik u uit deel te nemen aan de enige echte vaandel-ontwerpwedstrijd! Haal uw (Njordblauwe) kleurpotloden uit de oude la en stort u met al uw creativiteit en fantasie op een blanco vaandel. Laat de zwanen weer schitteren op het fluwelen doek!

Uw ontwerpen kunnen worden opgestuurd via e-mail (abactis@njord.nl) of per post naar de K.S.R.V. Njord. In een volgend Magazine zullen wij het winnende ontwerp tonen.

COMMUNIS OPINJORD: HONORAIR

Woordsoort: bnw.

Modern lemma: honorair

bnw.HONORAIR LID, persoon die het lidmaatschap van een vereniging eershalve verkrijgt of de daarmee verbonden privileges bij uittreding zonder verdere verplichtingen behoudt; eerelid

Daar dit onvolprezen medium al sinds den beginne een vrijplaats biedt voor uitingen van opiniërende aard, is het niet meer dan logisch de Lichtblauwe lezer eens te confronteren met de kwestie van het van het honorairschap op de K.S.R.V. Evenals de Zwarte Pietendiscussie een zeer seizoensgebonden vraagstuk. Nu domineren de raciale verhoudingen uit de vroegmoderne dienstensector de actualiteitenrubrieken, met name in november en begin december. De honorairenhectiek aan de Morsweg is strikt genomen voorbehouden aan oktober; nauw verbonden met de zogenaamde wissel-ALV die sinds jaar en dag halverwege de tweede herfstmaand plaatsvindt. Graag zou ik daarover met u op deze plaats eens van gedachten wisselen en wellicht prikkelt het u tot het oppakken van de pen voor een zeer welkome (semantische, dan wel ontologische) polemieek.

Op de desbetreffende vergadering staan traditiegetrouw de behandeling van

de jaarverslagen evenals de begroting en de financiële eindafrekening van het dan e.t. bestuur op de agenda. De relevante stukken liggen, uitzonderingen daargelaten, conform het Huishoudelijk Reglement twee weken voor de ALV op tafel. Hoeveel leden daadwerkelijk de moeite nemen zich het bestuurlijk proza tijdig eigen te maken, blijft in nevelen gehuld. Het niet ongebruikelijke verschijnsel dat een enkeling een indrukwekkende ijver aan de dag legt om een en ander nog op de dag des oordeels door te lezen, is in die zin weinig hoopgevend. Maar laat ik niet verder afdwalen, u bent hier immers voor iets anders.

Hoe zit het precies?

In de loop van de avond is het moment daar waarop de voorbijgange bestuursgang, per bestuurslid officieel wordt gederchargeerd. Wanneer de ALV geen bezwaar maakt, is het gebruikelijk eenieder eervol te dechargeren. Vervolgens kan het nieuwe h.t. bestuur

het gedechargeerde bestuur voordragen voor de benoeming tot Honorair bestuurslid.

Formeel gezien verschaft dit de personen in kwestie naast een zogenaamd honorairspeldje (m) dan wel kettinkje (v) en een honorairbul ook toegang tot toekomstige honorairenvergaderingen. Eén- of tweemaal per jaar komen hier deze gelauwerde Lichtblauwe soortgenoten van voorbije jaren bijeen om het h.t. bestuur te voorzien van verse feedback en nieuwe invalshoeken. Aanwezigheid aldaar en het leveren van (ongevraagd) advies is het privilege van honorair-bestuursleden, Ereleden en Leden van Verdienste.

Maar wat is anno 2016 nog de waarde van het Lichtblauwe honorairschap?

Mocht de eer je als aftredend bestuurder niet ten deel vallen, omdat er bezwaren rijzen, dan is dat pijnlijk. Maar behalve teleurstelling en het gemis van titel, schildje, bul en toegang tot het heilige der heiligen, staat niets een lang en gelukkig leven in de weg.

Anderzijds zijn bomvolle honorairenvergaderingen een zeldzaamheid. De motiverende werking die zou moeten uitgaan van die benoeming tot Honorair

is dus allerm minst vanzelfsprekend. Terwijl er genoeg voorbeelden zijn van niet honoraire bestuursleden en gewone leden die zich soms al jarenlang op diverse manieren uiterst nuttig maken voor de K.S.R.V.

Dat het onderwerp bij meer leden vragen oproept, bleek toen op één van de meest recente wissel-ALV's hardop werd gevraagd wat de honorairbenoeming nu eigenlijk inhoudt. Volkomen terecht. Aangezien een gedegen onderzoek door een Commissie tot Nagaan, om de vergadering van objectieve informatie te voorzien over het functioneren van bestuursleden, al jaren niet meer gebruikelijk is, verdient hoogdravende titulatuur laten afhangen van een al dan niet gunstige eindafrekening op de wissel geen schoonheidsprijs. En diezelfde benoeming voorzien van ceremoniële franje, terwijl de oud-bestuurderen in kwestie het pand nadien wellicht nooit meer zullen betreden, evenmin.

Schaf het af!

Ondanks een 143 jaar bestaan toch springlevend weten te blijven, ondanks een karrevracht aan tradities, vergt meer dan ceremonieel gerommel in de marge. Juist na 143 jaar is verandering een vereiste om zinvol mee te blijven draaien

in de Leidse studentengemeenschap, mét respect voor die tradities. Schaf dus het huidige automatisme af en verleen slechts bij hoge uitzondering dit indrukwekkende predicaat. Schep duidelijkheid: wat moeten de criteria zijn voor modern honorairschap?

UITZENDING GEMIST

Nienke van Zijp & Tim de Boer

Zaterdag 27 augustus 2016. We zitten nog geen tien minuten op het terras of een bekende van Nienke komt bij onze tafel staan. “Gefeliciteerd Nienke, wat ontzettend gaaf!” “Zo gaat dat dus de hele dag, Nienke wordt constant gefeliciteerd”, zegt Tim en inderdaad, net nadat ook het laatste broodje tapenade verorberd is (‘We blijven toch roeiers’) komt ook een oud-collega van Nienke haar felicitaties overbrengen. Eerder op de dag, bij de huldiging van de KNRB bij het WK roeien voor junioren, SB-roeiers en niet-olympische nummers, hadden Nienke en Tim er al een halfuur over gedaan om de vijftig meter tussen de ingang van het terrein en de tribune te overbruggen. Iedereen wilde Nienke feliciteren, nadat zij haar dubbelvier (met daarin, naast ‘onze eigen’ Nicole Beukers, Carline Bouw, Chantal Achterberg en Inge Janssen) naar zilver, en de lichte dubbeltwee (van Maaike Head en Ilse Paulis) naar de olympische titel had gecoacht. Hoe is het zo gelopen en waarom koos Nienke wel en Tim niet voor het coachen? Njord Magazine benaderde dit Njord/ Die Leythe koppel voor een artikel Uitzending Gemist.

“Zo gaat dat dus de hele dag, Nienke wordt constant gefeliciteerd”

Vooropgesteld, Uitzending Gemist doet wellicht niet helemaal recht aan de prestaties van Tim, noch aan die van Nienke. Tim had niet de ambitie om profcoach te worden en hing, toen hij een baan kreeg, zijn roeptoeter aan de wilgen. Nienke daarentegen won met haar ploegen verschillende EK- en WK-medailles en zou, zo benadrukte Tim, ‘een eigen artikel verdienen waarin uitgebreid wordt stilgestaan bij wat Nienke voor het roeien en voor Njord betekend heeft’. Ongetwijfeld komt dat er nog van, maar Njord Magazine wilde de uitgelezen mogelijkheid om het duo, daags na hun terugkomst uit Rio, samen te interviewen, niet voorbij laten gaan.

“Njordroeiers, van die overduidelijk foute types”

COACHEN OP DIE LEYTHE

Om mee te beginnen: hoe kennen jullie elkaar?

Tim: “Van Die Leythe.” Nienke, tegen Tim: “Daar kun je toch wel iets meer over zeggen?” Tim: “Tuurlijk, maar dan moet deze journalist zijn vraag maar beter stellen.”

“Ik heb Tim verteld dat hij maar andere sokken moest gaan kopen”

Oké, herkansing, jullie kennen elkaar van het roeien, maar hoe zat dat precies? Was Tim bijvoorbeeld een stuurtje dat door Nienke gecoacht werd?

Nadat Tim is gekomen van de schrik en Nienke van het lachen, volgt het antwoord. “Op Die Leythe deelden Tim en ik dezelfde boot, een skiff, Alco. Op zich ging dat goed, want bij jeugdroeiers kunnen jongens en meisjes vaak nog in dezelfde boot. Tim had alleen problemen met het voetenbord, waarvan de schoenen te klein waren. Ik vond dat voetenbord prima en wilde het niet vervangen, dus heb Tim verteld dat hij maar andere sokken moest gaan kopen.” Tim: “Zo zijn we elkaar dus tegen het lijf gelopen”.

Hoe lang hebben jullie samen gecoacht en welke ploegen?

Tim: “We hebben verschillende ploegen gecoacht, onder andere de jongens 15-16 en de jongens 17-18”. Nienke: “In 2005 en 2007 zijn we ook samen naar de Coupe de la Jeunesse geweest als coach en in 2006 naar de WK Junioren in Amsterdam, waar ik coachte en Tim teammanager was”.

Junioren WK, Coupe de la Jeunesse, was Die Leythe zo succesvol dat jullie daar automatisch voor gevraagd werden?

Nienke, lachend: “Op de één of andere manier heb ik nooit een ‘eigen’ roeier gecoacht bij internationale wedstrijden. Er waren altijd wel roeiers van Die Leythe tijdens de selectie, maar in de ploeg die ik coachte, zaten ze uiteindelijk niet. Eigenlijk was Nicole de eerste die de definitieve selectie haalde, die ik al kende van Die Leythe en Njord.”

“Lekker om acht uur 's ochtends langs het water”

DE KEUZE VOOR NJORD

Het junioren coachen verliep dus succesvol, waarom zijn jullie dan toch overstapt naar Njord?

Nienke: “Jan Klerks heeft mij altijd verteld dat, als ik echt succesvol wilde worden, ik moest gaan coachen bij een studentenroeivereniging. Maar om eerlijk te zijn, zat ik daar helemaal niet op te wachten. Ik vond het allemaal behoorlijk arrogante types.” Tim: “Maar jij had ook een bepaald beeld van Njordroeiers, van die overduidelijk foute types, die er wel waren maar niet heel Njord beheersten”. Nienke: “Toch was het voor mij zeker niet vanzelfsprekend om naar Njord te gaan, maar het advies van Jan in combinatie met het feit dat Lili (Wabeke, red.) me bleef vragen, heeft me over de streep getrokken (in 2007 Njordlid geworden, red.). Overigens ga ik morgen met Jan een biertje drinken, om de medailles te vieren. Hij heeft me altijd gezegd dat, als mijn ploeg een medaille zou winnen, dat maar beter een zilveren of gouden kon zijn. Ik heb zijn advies opgevolgd.

Helder, maar het lukt maar een enkele coach om uiteindelijk op de Olympische Spelen uit te komen, hoe is dat zo gelopen?

Nienke: “Ik was eerst profcoach bij Njord (2011, red.) en ben daarna ook bij de KNRB aan de slag gegaan. In januari 2016 heb ik een jaar onbetaald verlof genomen om mij vol op het roeien te kunnen richten. Even daarvoor, op de WK (in september 2015 te Aiguebelette, red.) had de dubbelvier van Nicole al brons gewonnen, waarmee bevestigd werd dat de ploeg medaillekandidaat was.”

En Tim, hoe is het bij jou gelopen?

Tim: “Ik ben weliswaar ook naar Njord gegaan, maar niet alleen om te coachen. Ik volgde colleges met Winters (Quaestor 2008–2009, red.) en die heeft mij samen met

Cassarotto (Wedstrijdcommissaris) op een gegeven moment gevraagd om ook bij Njord te komen coachen. Ze hadden er een mooi momentje in de bestuurskamer van gemaakt met een flesje poepel etc. Vervolgens heb ik een tijdje zware mannen gecoacht en de Oude Vier in 2013. Op een gegeven moment ben ik gaan werken en toen ben ik gestopt met coachen.”

En, heb je spijt, zeker nu je ziet dat Nienke zo succesvol is?

Tim: “Volgens mij zijn dat twee verschillende vragen waartussen ik in ieder geval geen verband zie. Om met het eerste te beginnen: ik mis het wel eens en dan met name het lekker buiten zijn, om acht uur 's ochtends langs het water fietsen en dan te coachen. En voor wat betreft Nienke's succes: Zij speelt al heel lang hoofdklasse, en is wat coaching betreft echt van een ander kaliber.”

“De laatste keer dat we samen roeiden kwamen we niet verder dan De Vink”

DE TOEKOMST

En is er bijvoorbeeld een kans dat jullie opnieuw samen zullen coachen?

Nienke, na even te hebben nagedacht: “Ik denk roeiend niet...” Tim: “Daar sluit ik me bij aan”.

En samen roeien?

Tim: “De laatste keer dat we samen roeiden kwamen we niet verder dan De Vink”.

De Vink?

Nienke: “Dat is de splitsing waarbij je moet kiezen tussen het kanaal of de richting van Katwijk”. Tim: “Ik zie je kijken, je bent dan inderdaad amper onderweg. Hoe zat dat ook alweer, kregen we ruzie?” Nienke: “Het was in ieder geval niet heel erg gezellig”.

En Tokyo 2020?

Nienke: “Ik weet nog niet precies hoe de komende jaren eruit zien, ik ga er de komende tijd eens over nadenken”.

Enige tijd later maakte Nienke bekend dat ze in ieder geval een jaar vrijaf neemt. *Njord Magazine* ziet het in ieder geval helemaal voor zich: na het brons in 2012 (Jacobine Veenhoven in de vrouwenacht) en het zilver in 2016, zou het fantastisch zijn als de stijgende lijn wordt doorgetrokken tot Tokyo en daar een Njord coach(koppel) achter zit!

VOOR HET BETTERE NAAIWERK

EMCO, SPECIALIST IN (JAAR)CLUBKLEDING

TOPKWALITEIT VOOR DE JUISTE PRIJS
ZEEFDruk - BORDUREN - PLOTWERK - TRANSFERDRUK

emco

textieldruk
borduurwerk

AGENDA

27 NOVEMBER: HEL VAN HET NOORDEN

10 DECEMBER: NEDERLANDS KAMPIOENSCHAP INDOORROEIEN

8 JANUARI: NJORD NIEUWJAARSBORREL

22 JANUARI: AMSTERDAM WORLD ERGOHEAD

18-19 FEBRUARI: WINTERWEDSTRIJDEN

11-12 MAART: HEINEKEN ROEIVIERKAMP

18-19 MAART: HEAD OF THE RIVER AMSTEL

25 MAART: VOORJAARS NJORDDAG

9 APRIL: 134STE VARSITY

22-23 APRIL: HOLLANDIA ROEIWEDSTRIJDEN

5-7 MEI: WERELDBEKER I BELGRADO

6-7 MEI: DAMEN RACEROEIREGATTA

20-21 MEI: WESTELIJKE REGATTA

26-28 MEI: EUROPESE KAMPIOENSCHAPPEN ROEIEN RACICE

2 JUNI: THETIS SPRINT

3-4 JUNI: ARB

5 JUNI: 143STE DIES DER K.S.R.V. "NJORD"

16-18 JUNI: WERELDBEKER II POZNAN

17-18 JUNI: ZRB

24-25 JUNI: KONINKLIJKE HOLLAND BEKER

28 JUNI-2 JULI: HENLEY ROYAL REGATTA

30 JUNI: ARGO SPRINT

1-2 JULI: NSRF SLOTWEDSTRIJDEN

7-9 JULI: WERELDBEKER III LUZERN

21-23 JULI: ARGO SPRINT

24 SEPTEMBER - 1 OKTOBER: WERELDKAMPIOENSCHAPPEN ROEIEN FLORIDA